

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. III. An ad omnem præscriptionem, & omni tempore necessaria sit bona fides ad præscribendum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

§. I.

An, & qualis possessio requiratur ad præscriptionem?

QUOD ad omnem præscriptionem necessarium requiratur possessio, aut si incorporalia præscribantur, quasi possessio, constat ex regula juris 3. in 6. & ex L. 2 §. ff. de V'sucap. Et quidem quod non sufficiat sola naturalis, sufficiat tamen civilis, sive sola sit in præscribente, sive conjuncta sit cum naturali, ex variis Juribus habetur; & ex eâ ratione, quod ad præscriptionem ea requiratur, & sufficiat possessio, vi cujus transferri potest dominium, aut quasi dominium, sed sola naturalis possessio non est sufficiens, ad transferendum dominium, aliâs etiam depositarius rem depositam præscribere posset, & possent duo simul eandem rem præscribere, casu quo unus eam naturaliter tantum, alter civiliter tantum eam possideret, quod est absurdum concedere, ergo sola naturalis non sufficit; sufficit autem sola civilis, per quam dominia transferri possunt.

§. II.

An Laici non possint præscribere decimas ob defectum possessionis?

RESPONDETUR affirmative, prout expressè deciditur in c. Causam 7. h. t. (cùm sint juris hujus possidendi incapaces) ita ut jus percipiendi decimas, neque tempore immemoriali præscribere possint, quamvis optimâ fide illud habuerint, & fama communis, erronea tamen fuerit, quod legitima concessio facta ab Ecclesiastica persona intervenerit; cùm error hic nec titulum verum, nec veram juridicam possessionem illis tri-

buerit, immemoriali tempore tum in omni tituli præsumptionem inducente, & capacitas possidendi in præscribente addita. Quod si tamen cum temporis immemoriali possessione, fama communis concurreret, de legitime à Prelatis Ecclesiæ ante Lateranensem, vel à Pontifice obsequio jure decimandi, esset quidem hic titulus Laicus tam in foro interno, quàm externo securus à decimarum, aut juris decimarum restitutione, quia ipsa hæc antiqua legitima concessio olim facta præscriptionem inducit, si tamen postea constaret per instrumentum v.g. antiquum, modò repertum, jus decimarum per illegitimam & invalidam alienationem vel majores illius pervenisse, oblique huiusmodi talis, non obstante ullâ antiqua possessione præsumptâ ad restitutionem.

Intelligi tamen hoc debet de jure decimandi spirituali, sive quod fundatur in spiritualibus administrationibus & institutionibus: quod si enim decimas per illegitimam auctoritatem à titulo seu potestate spirituali separatæ sunt, possunt uti possideri, & præscribi à Laicis, cùm ut sint Laicales: à nemine tamen habet hæc decimarum à jure spirituali separatæ fieri potest, nisi à solo summo Pontifice, penes quem etiam hujus materiam plenissima potestas est; cujus etiam est, per privilegium Laicis jus hoc decimarum concedere. Plura tamen de hoc infra in Tit. de Decimis.

§. III.

An ad omnem præscriptionem & omni tempore necessaria sit bona fides ad præscribendum?

QUIDQUID sit de jure Civili Cæsar, &

de jure Canonico ad omnem præscriptionem (etiam immemorialis temporis, & quæ sciente Domino fit) uti & omni tempore bona fides requiritur, ita ut non sufficiat, bonâ fide inchoatam fuisse tantum præscriptionem, sed bonâ fide etiam continuari debeat, donec tempus à Lege præscriptum completum fuerit, uti constat ex pluribus juris textibus; omni enim constitutioni meritò derogat jus Canonicum, quæ sine peccato servari non potest, prout servari non potest Lex, quæ cum mala fide scientia scilicet rei alienæ præscriptionem perimitur; & quamvis in dubio præsumendum sit, bonâ fide possedisse aliquem, nisi contrarium probetur, cum delictum non faciliè præsumi debeat, si tamen contra jus commune possessionem acquisiverit aliquis, & in tali casu possessionis suæ titulum allegare non possit, contra ipsum præsumitur. Ex quo fundamento optimè inferitur, quod primi illi, qui contra Legem, sive Canonica illa sit sive Civilis ritè promulgatam, & receptam egerunt, præscriptionem inchoare non potuerint, cum malam fidem habuerint; Successores, tamen qui meritò credere potuerunt, Antecessores suos, in non observanda tali lege nihil deliquisse, contra talem Legem præscribere possunt, cum bonam fidem habeant. Sunt quidem aliqui, qui putant debita personalia, vel contra actiones personales ad talia debita, & contra servitutes etiam hodie cum mala fide præscribi posse, cum talis sui debiti cognitionem & scientiam habeat, quamvis Creditor illius solutionem non urgeat; Retius tamen alii opinantur, ob universalem

S.S. Canonum doctrinam, cum mala fide præscribi posse negantium, etiam in his debitis ac servitutibus rusticis præscribendis bonam fidem ex parte præscribendis requiri; vel quod credat, se nihil debere, nisi ab adversario suo moneatur, & urgeatur executio latæ fortassis contra ipsum sententiæ, aut servitus exigatur, vel alia invincibilis ignorantia interveniat, &c, potest tamen pro foro externo fieri statutum aliquod, ad lites multas cavendas, & negligentiam Dominorum excitandam, ut si intra certum tempus solutionem non uferit Creditor, nullum amplius ad illud debitum elapso tali termino jus habeat pro hoc foro. Eadem tamen etiam doctrina est, circa præscribendam pœnam pro delicto impositam, contra quam præscribere potest, qui debet hanc pœnam, etiam si sciatur, eam se debere, modò practicè etiam judicet, ad eam solvendam se non obligari. nisi exigatur, quo in casu bonam fidem practicam habet. In servitutibus verò Urbanis præscribendis requiritur insuper, ut ille qui præscribit, actum aliquem positivum contra jus alterius bonâ fide exerceat, putans scilicet hoc sibi licere.

§. IV.

An dubitans, num res sua sit, an aliena, habeat bonam fidem sufficientem ad præscribendum?

Qui incipit cum tali dubio rem possidere, inchoare non potest præscriptionem, quia caret bonâ fide; si vero post ceptam bonâ fide præscriptionem dubium hoc primùm superveniat, potest talis non obstante hoc dubio continuare, & perficere præscriptionem, modo,

Zz 3

dò,